

inden de faae mig bort fra den Anstuelſe, at det er det Sandſynligſte. Men hvad naae ſaa de Herrer? Naae de Nogetſomhelſt ved at gjøre deres Beſlutning mindre intenſiv end ved nogenlunde tilnærmelſvis at holde paa det, de fortrinſvis onſte, og naae de Andet end høiſt at faae denne Lov ind paa Sygefælſeloven til almindelig Drøttelſe der, ſaa at de maatte kunne følges ad til ſamme Drøttelſe her. Saaledes ſkjønner jeg, at Stillingen er, eſterſom Miniſteren har udtalt ſig i Tjor og offentlig her i Salen henholdt ſig til i Mar. Eller maa jeg ſpørge den ærede Ordſpører: er der ved Konferencen med den høitærede Indenrigsminiſter om den Sag i Udvalget givet andre Forſtaaelſer, ſaaledes at man kan henholde ſig til Udvalgets Protokolanførſeler, andre Forſtaaelſer, ſom ikke kom frem i Betænkningen? Vi havde jo i Tjor ogſaa en Sag, hvor man havde en Underhaandsoverenſtomſt ſom ikke kom frem i Betænkningen men pibledede igjennem i Forhandlingen. Er der noget Andet, hvorpaa den ærede Ordſpører bygger ſin Forventning om at opnaa Noget ved at glide bort fra ſit Eget? Hvis ikke, have de Herrer ikke opnaaet Andet for Diebliffet end at bringe Folkethinget til Beſlutninger, ſom ere i og for ſig ufornuftige, ſ. Ex. de 5 Mar, og ſom ville binde Folkethinget for Fremtiden. — Hvad Forſlaget under Nr. 1 angaar, da ſiger det ærede Medlem fra Væro (Brockenhuus-Schack), ſom naturligviſ er Hovedmanden og det er det ærede Medlem, man ſkal henholde ſig til, og ſom ganſke viſt, hvis han ſaar Thinget med ſig, ſaar et meget ſtort Anſvar til at bringe baade Miniſteriet og Landſtthinget paa ret Njøl overfor Forſlaget, ſaa ſiger alſaa det ærede Medlem, at hvis vi vedtage Forſlaget, ſom det er ſtillet under Nr. 1, da forlade vi Principet, da forkaſte vi det hele Princip. Her ſtiller jeg mit derimod: nei, netop da, ſiger jeg, ſaſtholder man Principet, hævder man Principet, det nemlig, at hvad der ydes af offentlig Hjælp i Sygdomstilfælde eſter Beſtemmelſen i § 1 er ikke Fattigunderſtøttelſe. Det er det almindelige Princip, ſom vi ſaſtholde, men ſom de ærede Herrer, netop bryde ved deres Beſtemmelſe. Thi da ſiges der: har Du Noget, ſaa ſtal Du have Mere, ſaa ſtal Du være fri for at betale Lægehjælp, men har du Lidet eller Intet, ſtal Du betale Lægehjælpen med, og det er der ikke Spor af Princip i. Og naar ſaa det ærede Medlem fra Væro ſiger, at vi forlade Principet, vi forkaſte det, hvis vi følge mit Forſlag, hævder jeg ſimpelt hen derimod, at det er de Herrer, der bryde det, og ſtaaende paa det Standpunkt, hvorpaa

Loven ſkulde ſtaa, paa de Fattiges Standpunkt, ſiger jeg, det er uretferdigt, idet der gives dem, der have Noget, men nægtes dem Hjælp, der Intet have. Lad det nu kun ogſaa være, ſom man ſiger, Bibelens Ord, ſaa er det ikke dermed ſagt, at det er kriſteligt, anvendt paa den Maade, og ſaaledes er det heller ikke anbefalet. Jeg maa alſaa lige overfor det ærede Medlem fra Væro, ſom jeg eſter Stillingen maa henholde mig til, hævde, at netop mit og Fleres Forſlag under Nr. 1 hævder Principet, og det andet er et overmaade ſlet og uretferdigt Princip, forſaa vidt man kan ſige, der er Princip i det.

Der næſt kommer jeg til Forſlaget under Nr. 5, ſom jeg vil indrømme ogſaa har en meget væſentlig Betydning for mig, jeg ſtiller det ganſke ved Siden af Nr. 2. Det ſkal jeg ikke opholde mig længe ved. Det er drøttet meget, om vi ſkulle have 3 eller 5 Mar. Jeg ſkal kun ſige, at trods alle de Udtalelſer, der navnlig forud for ethvert Valg og ved offentlige Møder, ſaa vel Høre- ſom Venſtemøder, gaa ud paa, at de vilde ſaadan og ſaadan gavne den Fattige og Lidende i vort Samfund, ere de dog ſaa bange for overhovedet at gjøre Noget til Gavn, hver Gang Spørgsmaalet kommer frem her, de vige bort ſelv for Beſlutninger, ſom ere i deres inderſte Kjærne et blot humane, men ligefrem retferdige. Jeg ſiger retferdige, fordi Mange af de Folk, ſom der er Tale om, have betalt Stat, ei blot gjennem indirekte Skatter, men gjennem den perſonlige Værnepligt, i mange Tilfælde, hvor den Formuende ſlet ingen har betalt. Vi ſkulle ikke gaa dybere ind paa dette. Jeg ſiger: det er ei blot human, men retferdigt, og ſaa vige vi tilbage. Alſaa med de Bemærkninger ſkal jeg imidlertid ikke længer opholde mig ved det, men kun ſige til det ærede Medlem fra Væro, at naar han har hørt flere Sogneraadſformænd i ſit Amt forſikre, at de nødige ville have denne Beſtemmelſe om de 3 Mar, ſaa er det kun for mig en yderligere Grund til indtrængende at anbefale de 3 Mar. Hvis Sogneraadene i Almindelighed kunde antages gjerne at ville have de 3 Mar, og det eſter Lovgivningens nuværende Beſtemmelſer ſtod ved Magt at gjøre det eſter 3 Mar, ſaa havde det mindre at ſige, om der blev ſat 5 Mar. Men fordi vi have allerede fra et ſaadant Amt ſom Svendborg Amt Vidneſbyrd fra mange Sogneraadſformænd om, at de ville gjerne holde det oppe paa 5 Mar, trænge vi netop til en Lovbeſtemmelſe for dette Forhold for at bøde paa Hjertenes Haardhed. Hermed ſammenſtiller jeg ſaa Forſlaget under Nr. 2, de to Forſlag høre ſammen. Jeg ſkal i Forbindelſe hermed